RICHARD SÂRBU
(Timişoara)

AFINITĂŢI DIALECTALE ISTROROMÂNE – MEGLENOROMÂNE

Afinităţi lingvistice de cele mai diferite tipuri pot fi remarcate în toate compartimentele dialectelor istroromân şi meglenoromân, ca urmare a unor evoluţii similare, a contactelor lingvistice şi a surselor comune de împrumuturi, ca şi, desigur, a fondului comun moştenit. Printre elementele lexicale comune acestor două dialecte suddunărene se numără următoarele:

– cuvinte de origine latină comune dialectelor în discuţie, care lipsesc în aromână: *altar*, *anţerţ*, *anţileg*, *boş* „boaşe”, mr. *cuľb* – ir. *coľub* ”cuib, mr. *pimint* – ir.*pemint*, *negru*, *nas* şi multe altele;

– cuvinte de origine slavă meridională (sârbă, croată, macedoneană);

– termeni din fondul vechi slav, comuni tuturor dialectelor româneşti: *baba*, *neveasta etc*.

Privitor la numeroasele asemănări lexicale existente, cunoscutul specialist în meglenoromână, academicianul Petar Atanasov, în Croaţia, într-o alocuţiune la Jeiăn, cu ocazia simpozionului din cadrul „Zilelor limbii jeienene sau vlahe” (sic!) (10–12 iulie 2009), coordonat de cercetătoarea de origine croată Zvezdana Vržič, de la Universitatea din New-York, ne-a convins de ponderea considerabilă a elementelor lexicale afine din cele două idiomuri. Iată câteva dintre acestea: mr. *nuľbári* – ir. *ân®urbå* „a se întâlni”; mr. *bârnivéc* (pl. *bârniváţă)* – ir. *benevréke* „pantaloni”; mr. *răpă, r¿pa* – ir. *¿rpa,* pl. *¿rpe* „piatră”, mr. – ir. *códru,* mr.-ir. *ăntru, príngă, pr¿ngă, díngă* „de lângă”, mr. *căţări/si/* „a se agăţa, a prinde” – ir. *caţå* „a prinde”, mr. *culác* – ir. *colác* „covrig”, mr. *páştiri (refl)* – ir. *påşte* „ a paşte” (în meglenoromână acest verb mai are şi alte semnificaţii „a se goni la taur”), mr. *cmœó, acmœó* – ir. *cmo, acmó* („acum”), mr. *stără, astără* –

BDD-V739 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:45:25 UTC)

ir. *aståra,* mr. *cătări* – ir. *cavtå: nu cátă la míni – nu cavtå la míre* „nu te uita la mine” (Atanasov 2002, p. 24). Exclusiv în meglenoromână şi în istroromână întâlnim *dómnu* „Dumnezeu”. Cf. şi toponime precum mr. *Códru Náltu, Códru Gol, Códru Lívir, Codrubár, Cádru de Brat* (brad) (Atanasov 1984, p. 484–486, 521–522). La aceste exemple mai pot fi adăugate şi împrumuturile comune din limbile slave, în special din limba sârbocroată, de exemplu: mr. *dósta* – ir. *dósta* „destul”, mr. *sfáca* – ir. *såca* „fiecare”: mr. *sfáca diminÜáţă, sfáca sÜáră* – ir. *såca damareţa, såca séra* „în fiecare dimineaţă, în fiecare seară”, mr. *ístu, ístă* – ir. *ístu, ísta* „acelaşi, aceeaşi”, mr., ir. *criv* „vinovat”, mr. *ístină* – ir. ®*ístina* „adevăr”, mr. *mislíri* – ir. *mislí* „ a gândi”, mr. *dÜad* – ir. *did* „bătrân” (scr. *djed*). De remarcat că în macedoneană corespondentul lui *sfáki* este *sekoj,* iar *dÜád* este redat prin *dedo,* ca şi în bulgară*: Sfaca primăveară si pridără iazu* – „În fiecare primăvară se refăcea iazul” (Atanasov 2002, p. 350)[1].

Asemenea similitudini pot fi reperate atât în fonetismul acestor două idiomuri, cât şi în morfoxintaxa acestora. De pildă, evoluţia africatei dentale *d* la *z* este comună atât graiurilor meglenoromâne, cât şi graiurilor istroromâne din ramura de sud: mr. *zíniri* „ginere”, *s-nzi* „sânge”, *pl-nzi* „plânge”, *ţ* la *s:* mr. *fÜaţi – fÜasi* „făcu”. Cf. ir. *Ţe tu pl¿nzi musęta fęta?* Asemănătoare este şi evoluţia africatei *dz* la *z* şi a africatei *ĝ* din româna comună, la *j* : mr. *zaţi (*„zece”*), vez*; *joc, jos, jut* („ajut”, cu afereză). La fel, africatele *ĉ, ĝ,* păstrate în elementele de origine latină şi de origine slavă: mr. *fiĉór, ĉudés* „mă mir” (cf. bulg. č*udam)* – ir. *fečór, me čudés.*

În poziţie finală sau înaintea articolului *-lu,* consoana *l* se pierde în istroromână (*cå, viţę),* iar în meglenoromână trece în *ł* (velar: *cał, viţ-ł*).

O altă particularitate ce apropie cele două dialecte este afereza: mr. *pr-pi*, ir. *própe* „aproape”; mr. *cupiríri*, ir. *cuperí* „acoperi”; mr. *jutári*, ir. *jută*, mr. *túnţÜa*; ir. *túnče*; mr. *scultári*, ir. *scută;* mr. *ştiptári*, ir. *şteptå;* mr. *me ĉudés*, ir. *me čudés* „mă mir” ş.a.

Din morfosintaxă, am menţiona câteva afinităţi structurale, cum ar fi, de pildă, identitatea formanţilor pentru persoana I a verbelor,

[1] Aici şi în continuare exemplele şi textele meglenoromâne sunt preluate din acest capitol, iar textele istroromâne au fost înregistrate de noi.

BDD-V739 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:45:25 UTC)

fără *c* final, ca în dacoromână, de ex. mr. *ranés/hranés*, *cupirés* („acopăr)", *tălcés* („omor"), *ancălz-s*, *ur-s*, *ănmurţăs*; cf. ir. *cuhés* („fierb, gătesc"), *obârnés* (întorc"), *misles* („mă gândesc"), *bives* („locuiesc"), *stares* („îmbătrânesc"), *cosés*.

Frecvent se întâlnesc în ambele dialecte româneşti forme verbale „de perfect inversat", de ex. mr. *cântat-am* – ir. *cântåt-am*; numai că în meglenoromână asemenea forme au un sens aparte, ca în turcă, specializându-se „pentru a reda acţiuni la a căror desfăşurare n-am fost martori oculari" (Atanasov 2002, p. 25–26); de exemplu: *vinit-a* „a venit, dar nu l-am văzut", iar *vini* „a venit şi l-am văzut"; mr. *muľárÜa vút-ăœ fríkă* – ir. *muľrra vút-a fríkę* „femeia a avut frică"; mr. *ĠiorÉi vinit-ăœ din America* („se zice că..., se spune că..."); mr. *ăş fóst-ăœ únă œară do® fraţ* – ir. *O vóta fóst-a do® fråţ* „au fost odată doi fraţi" (*ibidem*, p. 26).

Şi în exprimarea genitivului posesiv cu ajutorul lui *lu* observăm similitudini: mr. *íľu lu cráľu – ir. fíľu lu cråľu.*

De asemenea, ambele idiomuri se conduc după modele slave comune în formarea unor adverbe şi pronume nedefinite; de ex.: mr. *iuvagóde*, *iuvăgœóde* („undeva","oriunde"), *cumvugóde*, *cumvugœóde* („cumva", „oricum"); *ţivugóde*, *ţivăgóde*, *ţivăgœóde* („ceva", „orice") – ir. *iuvagód*, *câtgód*, *cotrogód*, *cândgód*, *cumgód.* Avem de-a face cu un formant sufixal de origine slavă balcanică *-god*, preluat din sârbocroată (cf. *kadgod*, *ştagod*, *gdegod)* sau din graiuri macedonene (cf. *ştogode*, *kajgode)*, care, ataşat temei româneşti, ajută la formarea acestor adverbe. De remarcat că asemenea construcţii nu există în bulgară şi în sud-estul Macedoniei (Atanasov 1984, p. 484).

O chestiune asupra căreia vom stărui mai mult este cea referitoare la marcarea opoziţiei aspectuale prin forme verbale specifice celor două dialecte. Istroromâna, sub influenţa sârbocroatei, şi meglenoromâna, sub influenţa limbii macedonene şi a sârbocroatei, au dezvoltat un sistem original de opoziţii aspectuale în cadrul verbelor, care distinge aceste două dialecte faţă de restul dialectelor româneşti (*ibidem*, p. 522). Opoziţiile aspectuale sunt caracteristice sistemelor verbale slave.

BDD-V739 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:45:25 UTC)

Ca şi alte idiomuri romanice, româna nu a moştenit şi nici nu a preluat acest tip de opoziţii gramaticale de la limbile slave cu care s-au aflat în contact. Totuşi, exercitarea influenţei limbilor slave a determinat şi unele posibilităţi de exprimare a valorilor aspectuale, ca reflexe ale aspectului verbal, ca o categorie a universaliilor lingvistice. Astfel, şi în dacoromână, prin prefixare, se pot forma verbe cu valoare perfectivă, dar de fiecare dată formele astfel derivate mai conţin şi semnificaţii complementare sau prezintă schimbări semantice; de ex.: *a ponegri*, *a preface*, *a zăuita* (în Banat)[2]. Procedeul nu a devenit însă productiv în limba română. Formele cu prefixe din textele traduse în sec. XVI–XVII reproduc ca atare formele din originalele slave (Dimitrescu *et al*. 1978, p. 290). În graiurile din Banatul de sud, cum arăta Eugen Beltechi în studiul său privind această arie dialectală (1975), se utilizează unele forme verbale prefixate cu formanţii *do-*, *pro-/preo-*, *preu-/*, *zĕ-* pentru redarea unor nuanţe de aspect, sub influenţa limbii sârbe; de ex.: *am dofăcut*, *am preofăcut*, *am dopreopus cucuruzu*, *m-am preontors de la Băni*, *m-am zuitat*, *l-am zăgonit.*

Oricum, aceste forme redau *doar nuanţe de aspect*, mai exact, *modalităţi acţionale*, şi nu aspectualitatea însăşi.

Dintre dialectele româneşti, istroromâna, într-o măsură mai mare, şi meglenoromâna au preluat de la limbile slave cu care s-au aflat timp îndelungat în contact – limba sârbocroata sau/şi macedoneana – au preluat, pe lângă alte împrumuturi, şi opoziţia de aspect verbal. Dacă nu în măsura în care s-a fixat acest tip de opoziţii de tip slav în sistemul verbal istroromân[3], opoziţia de aspect, exprimată cu mijloace morfologice, este o realitate lingvistică şi în meglenoromână, un

[2] Problema aspectului verbal în limba română a fost amplu discutată în literatura de specialitate, aşa cum arată Sergiu Drincu (2012), citând, în acest sens, lingvişti de seamă precum Romulus Todoran, Emil Petrovici, Ion Pătruţ, I. Rizescu, Magdalena Vulpe, Andrei Mişan, Marin Petrişor, Cicerone Poghirc, I. Coteanu, G. Ivănescu, Dorin Gămulescu, Eugen Beltechi ş.a. şi remarcând lipsa unei unanimităţi de păreri privitor la chestiunea în discuţie.

[3] Chestiunea aspectului verbal în dialectul istroromân a fost pe larg aprofundată într-o seamă de tratate şi studii: Puşcariu 1926, p. 251-253; Klepikova 1960; Kovačec 1971, p. 123-130, şi 1984, p. 573-574; Caragiu Marioţeanu 1975, p. 207-208; Sârbu 1995; Sârbu, Frăţilă 1998, p. 27, 41; Frăţilă, Bărdăşan 2010, p. 47-49.

BDD-V739 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:45:25 UTC)

fapt incontestabil, care nu este menţionat în toate tratatele de dialectologie românească. Ca şi în istroromână, în meglenoromână se disting verbe de două aspecte: *imperfectiv şi perfectiv*. În plus, istroromâna are mijloace morfologice pentru a exprima şi un alt tip de opoziţie aspectual-temporală – *iterativul* (Kovačec 1971, p. 128–130 şi 1998, p. 287–288; Sârbu 1995; Sârbu, Frăţilă 1998).

Verbele de aspect imperfectiv exprimă o acţiune verbală în desfăşurarea ei, neterminată, repetată, o acţiune cu caracter n e r e z u l t a t i v. Verbele de aspect perfectiv exprimă acţiuni verbale complet terminate, cu caracter r e z u l t a t i v (rezultatul acţiunii se păstrează în momentul vorbirii). Această opoziţie este, de regulă, exprimată prin ataşarea la tema verbală a unor prefixe, care lipsesc la verbele de aspect imperfectiv. Tema verbală poate fi atât de origine latină, cât şi de origine slavă.

Exemple din istroromână: verbe cu temă de obârşie românească şi cu formanţi prefixali de origine slavă (*po-, do-, na-, o-, ob-, od-, pri-, raz-, res-, iz-* ş.a.): *muri – pomuri, fura – pofura, učide – zaučde, čira – počira, mâncå – namâncå, latrå – zalatrå, durmi – zadurmi, muji – pomuji*. Verbe cu temă de origine croată: *cuhęi – scuhęi, broii – pobrii, jivi – dojivi, beli – pobeli.* Perechi aspectuale cu verbe având teme de origine diferită: *bę – popi, coče – speči, legå – razvezi, torče – spredi, mâncå – poidi.*

Exemple din meglenoromână: verbe cu formanţi sufixali slavi (*na-, du-, pri-, pro-, pru-, ză-, u-*): *sta – zastá, mâncári – namâncári* „a se sătura de mâncat”, *tœárţiri – dutœárţiri* „a termina de tors”, *lafiri – zălăfiri* „a începe a vorbi”, *spel – duspel* „termin de spălat”, *c-nt – proc-nt, ţ-p – proţ-p* „încep să ţip”, *gules – ugules* „dezbrac”.

În afară de prefixare, ca mijloc de perfectivare a verbelor imperfective, mai există şi procedeul sufixării. Trecerea verbelor de la un aspect la altul se marchează prin alternanţe sufixale.

De exemplu, în istroromână imperfectiv *-ei, -vei //* pf. *-i, -ni: počivęi – počivi* „a se odihni”, *strilęi – strili* „a trage cu puşca”, *buşkęi – buşni* „a săruta”, *hitęi – hiti* „a arunca”, respectiv, în meglenoromână imperfectiv *-căi-, -ăi- //* perfectiv *-n-*: *budă®iri* „a alerga” – *budniri* „a începe a alerga”, *lăpăi®iri – lapniri* „a înfuleca”, *vicăiiri* „a

BDD-V739 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:45:25 UTC)

chema, a striga" – *vicniri* „a striga o dată", *scucă®iri* „a sări încontinuu"– *scucniri* „a sări o dată".

Observăm însă că în cele mai multe din exemplele de mai sus nu avem de-a face cu opoziţii aspectuale propriu-zise, ci mai mult cu exprimarea modalităţii acţiunii în timp, prin care se marchează diferite determinări modale:

– incoative (ir. *zacântå*, *zadurmí*, *zajucå*, *zalatrå*, *zaučide*, *zacopęi*; mr. *zastá*, *zamâncă̆ri*, *proţ-p*, *proc-nt*);

– cumulativ – saturative (ir. *namâncå*; mr. *nabÜári*, *namăncári*);

– sfârşitul acţiunii (ir. *dojiví*, *domislí*; mr. *duspel*, *duţ-n*, *dutœárţiri*).

Avem de-a face, în asemenea cazuri, cu verbe care exprimă modalitatea acţiunii – „Aktionsart"–, un fenomen frecvent întâlnit nu numai în limbile slave (rus. *sposob dejstvija – modalitatea acţiunii*), ci şi în alte limbi, cu precădere în germană (cf. şi rom. *a scrie*, *descrie*, *înscrie*, *prescrie*, *transcrie*, *rescrie*, *subscrie*).

Opoziţia aspectuală propriu-zisă presupune, aşa cum arăta lingvistul rus A. V. Bondarko (1971, p. 10–42), un renumit cercetător al aspectualităţii verbale, ca prefixele termenilor opozabili să nu conţină alte semnificaţii suplimentare, ci să contrasteze în plan strict gramatical (să fie „golite de sens lexical", după aprecierea G. P. Klepikova (1960), de la Institutul de balcanistică din Moscova, care a cercetat îndeaproape exprimarea aspectului verbal în istroromână). În general, se consideră că pot reda opoziţii pur aspectuale doar perechile constituite din verbele de aspect perfectiv şi verbele de aspect imperfectiv, formate de le primele prin i m p e r f e c t i v a r e cu ajutorul sufixelor, verbele perfective indicând r e z u l t a t u l şi caracterul m o m e n t a n al acţiunii (Beloşapkova *et al*. 1999, p. 544).

În acest sens, nu numai formanţii sufixali, ci şi cei prefixali, pentru a contribui la exprimarea opoziţiilor de aspect, trebuie să aibă o valoare pur gramaticală, ca de exemplu în ir. *copr® – scopr®*, *počivr® – počiví*, *furå – pofurå*, *bea – popí*, *taliå – potaliå*, sau în mr. *vică®íri – vicníri*, *scucă®íri – scucníri*, *lăpă®íri – lăpníri.*

Pentru a exprima un raport de aspect propriu-zis, verbele prefixate, care se deosebesc semantic de bazele de la care s-au format, ar trebui să parcurgă etapa „reimperfectivării" printr-o sufixare ulterioa-

BDD-V739 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:45:25 UTC)

ră, ca şi în limbile slave, în care aspectul verbal este bine constituit, astfel încât verbele să realizeze paradigme ternare, de tipul *verb neprefixat – verb prefixat, deosebit semantic de baza lui derivativă – verb prefixat reimperfectivat cu ajutorul sufixelor specifice, care se opune perfect din punct de vedere gramatical celui de-al doilea termen*, de exemplu: *copr*® „a săpa” – *scopr*® „a scoate definitiv prin săpare” – *scopivr*® „a scoate prin săpare repetat, în general”, sau *mâncå – namâncå – namâncavr*®.

Reţinem, aşadar, că, de pildă, în serii de tipul *durmí* **– *zadurmí* – *zadurmivr*®**, termenii ce realizează opoziţia aspectuală sunt *zadurmí – zadurmivr*®, căci doar în acest cuplu s-a produs reimperfectivarea cu ajutorul formantului *-vęi*, în timp ce în perechea *durmí – zadurmí*, verbul prefixat exprimă o acţiune incoativă şi nu opusul perfectiv al lui *durmi*. La fel şi în seria trimembră *taľå – potaľå – potaľavr*®. Or, astfel de paradigme ternare se intâlnesc extrem de rar în textele de care dispunem, ceea ce ne îndreptăţeşte să afirmăm că această categorie gramaticală, deşi este reperată în sistemul verbal al celor două dialecte româneşti, nu este definitiv constituită, caracterizându-se printr-o funcţionalitate redusă.

Cel mai mult este dezvoltată în idiomurile examinate i t e r a t i v i t a t e a verbelor, considerată de unii cercetători drept cel de-al treilea aspect verbal în istroromână (A. Kovačec), iar de alţii – doar un caz particular al verbelor de ambele aspecte (Petar Atanasov). Considerăm că avem de-a face cu forme verbale, de regulă, imperfective ca aspect, care exprimă acţiuni care se repetă.

De exemplu în mr. *scucă®íri* „a sări încontinuu”, *mutríri* „a se uita” – *zămutríri* „a se uita insistent, mult”, *zăprimutríri* „a consulta mult”, *turnári* „a se întoarce” – *printurnári* „a se întoarce de mai multe ori”. În meglenoromână, cum precizează P. Atanasov (2002, p. 226–227), şi de la verbe perfective se pot forma asemenea verbe iterative prin sufixare: *şlăpníri* „a da cuiva o palmă” – *zăşlăpcă®íri* „a da cuiva mai multe palme”, *čiucníri* „a bate” – *zăčiucă®íri* „a bate încontinuu, de mai multe ori”. În meglenoromână opoziţia perfectiv-imperfectiv este posibilă numai la verbele de origine macedoneană. În istroromână o asemenea restricţie nu există: cf. ir. *obečí – obečú*®

BDD-V739 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:45:25 UTC)

„a promite”, *ocopr®* – *ocopú®* „a muşuroi”, *scupí* – *scuplr®* „a aduna”, *splatí* – *splat'ú®* „a plăti”. Dar cele mai multe verbe iterative se formează în istroromână cu ajutorul sufixului *-vęi*: *cådę* – *cadavr®*, *treméte* – *tremetevr®*, *vínde* – *vindevr®*, *înclíde* – *înclidevr®*, *zaclíde* – *zaclidevr®*, *adúče* – *aducavr®*, *latrå* – *latravr®*, *caţå* – *caţavr®*, *durmí* – *durmivr®*, *întrebå* – *întrebavr®*, *cântå* – *cântavr®*, *furå* – *furavr®* *lucrå* – *lucravr®*, *spúre* – *spuravr®*, *spalå* – *spalavr®*, *sculå* – *sculavr®*.

Cele câteva exemple discutate aici ilustrează apropierea dintre istroromână şi meglenoromână şi implicit contribuie la validarea tezei, avansate de P. Atanasov, potrivit căreia meglenoromânii, după desprinderea de matca străromână, în drumul lor spre Meglen, au descins într-o zonă situată mai spre vest de localizarea susţinută de Th. Capidan şi S. Puşcariu (în partea apuseană a munţilor Rodope, unde au convieţuit timp îndelungat cu bulgarii). Totodată, cele arătate mai sus nu sunt în măsură suficientă pentru a demonstra nici opinia lui O. Densusianu, după care megleniţii au migrat din nordul Dunării către locurile unde vieţuesc ei astăzi. De aceea, punctul de vedere exprimat de P. Atanasov (2002, p. 226–227) ni se pare cel mai adecvat realităţii istorice.

BIBLIOGRAFIE

Atanasov 1984 = P. Atanasov, *Meglenoromâna*, în *Tratat*, p. 476–550.

Atanasov 2002 = Petar Atanasov, *Meglenoromâna astăzi*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2002.

Beloşapkova *et al.* = V. A. Beloşapkova *et al.*, *Sovremennyj russkij jazyk*, ediţia a III-a, Moscova, Editura Azbukovnik, 1999.

Beltechi 1975 = Eugen Beltechi, *Trei arii bănăţene: do(-), pro(-), ză(-)*, în CL, XX, 1975, nr. 2, p. 173–186.

Bondarko 1971 = A. V. Bondarko, *Vid i vremja russkogo glagola*, Moscova, 1971.

Caragiu Marioţeanu 1975 = Matilda Caragiu Marioţeanu, *Compendiu de dialectologie română (nord- şi sud-dunăreană)*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1975.

CL = „Cercetări de lingvistică”, Cluj, 1956 şi urm.

BDD-V739 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:45:25 UTC)

Dimitrescu *et al*. 1978 = Florica Dimitrescu *et al*., *Istoria limbii române*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1978.
Drincu 2012 = Sergiu Drincu, *Do- ca prefix aspectual în limba română*, în Pop (coord.) 2012, p. 172–183.
FD = „Fonetică şi Dialectologie", Bucureşti, I, 1958 şi urm.
Frăţilă, Bărdăşan 2010 = Vasile Frăţilă, Gabriel Bărdăşan, *Dialectul istroromân. Straturi etimologice*, partea I, Timişoara, Editura Universităţii de Vest, 2010.
Klepikova 1960 = G. P. Klepikova, *Funcţiile prefixelor verbale de origine slavă în dialectul istroromân*, în FD, II, 1960, p. 169-207.
Kovačec 1971 = August Kovačec, *Descrierea istroromânei actuale*, Bucureşti, Editura Academiei R.S.R., 1971.
Kovačec 1984 = August Kovačec, *Istroromâna*, în *Tratat*, p. 550-591.
Kovačec 1984 = August Kovačec, 1998 = August Kovačec, *Istrorumunjsko-hrvatski rječnik (s gramatikom i tekstovima)*, Pula, Znanstvena udruga Mediteran, 1998.
Pop (coord.) 2012 = Ana-Maria Pop (coord.), *In magistri honorem Vasile Frăţilă*. *50 de ani de carieră universitară*, Târgu Mureş, Editura Ardealul, 2012.
Puşcariu 1926 = Sextil Puşcariu, *Studii istroromâne*. În colaborare cu M. Bartoli, A. Belulovici şi A. Byhan, vol. II. *Introducere. Gramatică. Caracterizarea dialectului istroromân*, Bucureşti, Editura Cultura Naţională, 1926.
Sârbu 1995 = Richard Sârbu, *Aspectul verbal în dialectal istroromân*, în *Tohăneanu 70*, p. 469–477.
Sârbu, Frăţilă 1995 = Richard Sârbu, Vasile Frăţilă, *Dialectul istroromân. Texte şi glosar*, Timişoara, Editura Amarcord, 1998.
Tohăneanu 70 = G. I. Tohăneanu 70, Timişoara, Editura Mirton, 1995.
Tratat = Valeriu Rusu (coord.), *Tratat de dialectologie românească*, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 1984.

REGARDING SOME DIALECTS ISTRO-ROMANIAN AND MEGLENO-ROMANIAN CONVERGENCES (*Abstract*)

Our paper highlights a range of similar elements from phonetics, vocabulary and morpho-syntax pertaining to both idioms, having a special analysis at the level of verbal aspect. Even if this grammar category manifests differently among the two dialects, it is a common feature for both, being an important key in differentiating them from other Romanian dialects where there are no specific morphologic means of expressing the aspect. The author considers that the presented dialect resemblances are quite relevant to determine the places where people had passed and the contacts they had accomplished with Istro-Romanians in their way to Meglen.

BDD-V739 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:45:25 UTC)

CUVINTE-CHEIE: *dialectele româneşti, convergenţă, istroromâna, meglenoromâna, aspectul verbal.*
KEYWORDS: *Romanian dialects, convergence, Istro-Romanian, Megleno-Romanian, verbal aspect.*

Universitatea de Vest
Timişoara, Bd. Vasile Pârvan, 4
richardsarbu@yahoo.com

BDD-V739 © 2012 Argonaut, Scriptor
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:45:25 UTC)